

ЧАРЛС БУКОВСКИ МАЙКА И ПОЛОВИНА

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Майката на Еди имаше конски зъби като моите и си спомням как, когато веднъж вървахме нагоре по хълма към магазина, тя каза: „Хенри, и двамата с теб имаме нужда от шини за зъбите си. Изглеждаме ужасно!“ Аз крачех гордо до нея, а тя си беше облякла тясна жълта басмена рокля — на цветя! — носеше обувки на високи токчета, кършеше снага като пристъпваше, а токчетата ѝ потрепваха звънко по паважа, клик, клик, клик. Помислих си — аз вървя с майката на Еди, и тя върви с мен, и ние двамата вървим заедно нагоре по хълма. Но това беше всичко — аз влязох в магазина, за да купя хляб за родителите си, а тя влезе да направи своите покупки. И толкова.

Обичах да ходя в къщата на Еди. Майка му винаги седеше на един стол с чаша питие в ръка и кръстосваше бедрата си наистина високо — толкова високо, че човек можеше да види къде свършват чорапите ѝ и започва голата плът. Аз харесвах майката на Еди — тя бе една истинска лейди. Когато влизах, тя казваше: „Здрасти, Хенри!“ и ми се усмихваше, но не придърпваше полата си надолу. Бащата на Еди също ме поздравяваше. Той бе грамаден мъж и като нея все седеше там с питие в ръка. Сигурно защото никак не беше лесно да се намери работа през 1933-та, а освен това бащата на Еди не можеше да работи. Той бил авиатор през Първата световна война и станало така, че свалили самолета му. После се наложило да заменят костите и ставите от раменете му надолу с метални шини и затова той седеше и пиеше с майката на Еди. Стаята, където двамата пиеха, беше тъмна, но майката на Еди се смееше често.

Еди и аз си построихме малки самолетчета-игралки от евтино балсамово дърво. Те не можеха да летят — трябваше ние да си ги придвижваме из въздуха на ръка. Еди имаше модел „Спад“, а аз „Фокър“. Бяхме гледали „Ангелите на ада“ с Джийн Харлоу. Аз не виждах с какво Джийн Харлоу беше по-сексапилна от майката на Еди. Разбира се, не разговарях с Еди на тази тема. По-късно ми направи впечатление, че Юджийн също започна да се навърта наоколо. Юджийн беше едно друго момче, което имаше „Спад“ и ето, с него можех да разговарям за майката на Еди. Когато ми се удадеше сгоден случай. Организирахме си някои наистина хубави въздушни битки — два „Спада“ срещу един „Фокър“. Аз влагах цялото си майсторство, но накрая обикновено ме прострелваха и сваляха. Когато попаднех в някоя извънредно тежка ситуация, аз прилагах „Имелман“. Ние

обичахме да четем старите авиосписания — „Летящите асове“ бе най-доброто. Дори взех, че написах няколко писма на редактора му и той ми отговори. „Имелманът“, пишеше той, бил на практика почти невъзможен. Претоварването на крилата било просто твърде голямо. Но понякога наистина ми се налагаше да използвам „Имелман“, особено когато някой се залепеше току до опашката ми. Тогава крилата ми обикновено се откъсваха и трябваше да изляза от строя.

Когато ни се удадеше случай да се отделим от Еди, ние обикновено си говорехме за майка му.

— Исусе! Тя има крака и половина!

— И няма нищо против да ги показва.

— Внимавай, Еди идва!

Еди нямаше представа, че говорим за майка му така. Аз малко се срамувах от това, но не можех да се спра. И положително не ми се искаше той да мисли за *моята майка* по този начин. Разбира се, моята майка не изглеждаше като неговата. Ничия майка не изглеждаше като нея. Може би това донякъде се дължеше и на ония конски зъби. Искам да кажа, поглеждаш и виждаш конските зъби, а те бяха малко пожълтели, и после поглеждаш малко по-надолу и виждаш ония бедра, кръстосани високо, а единият крак се полюшва и рита. Да, аз също имах конски зъби.

И така, Юджийн и аз продължавахме да ходим там и да организираме въздушните си битки, аз все прилагах моите „Имелмани“ и крилата ми се откъсваха. Въпреки че си имахме и друга игра и Еди също участваше в нея. Представяхме си, че сме асове и летци-състезатели и изпълнявахме фигури от висшия пилотаж. Ние излитахме с машините си и поемахме опасни рискове, но някак си винаги, в крайна сметка, завършвахме операциите си с успех. И най-често се приземявахме в предните дворове на собствените си къщи. Всеки от нас си имаше къща и всеки си имаше жена и жените ни вярно ни чакаха. Разказвахме си един на друг как са облечени жените ни. Те не обичаха да имат много дрехи по себе си. Тази на Юджийн имаше най-малко. Всъщност, тя имаше къса рокля с една огромна дупка, изрязана точно отпред. И посрещаше Юджийн на входната врата, облечена именно така. Моята съпруга не беше чак толкова дръзка, но и тя не носеше много дрехи. Ние всички правехме любов през цялото време. Правехме любов с жените си безспир. Защото те непрекъснато

искаха още. Ние летяхме там горе, влизахме във въздушни боеве, състезавахме се, рискувахме живота си, а те си седяха в ония къщи и все ни чакаха ли чакаха. И бяха влюбени единствено в нас, не обичаха никого друго. Понякога ние се опитвахме да забравим за тях и да се концентрираме изцяло върху битките си. Защото Еди беше прав като казваше, че когато говорим за жени, ние не сме в състояние да правим нищо друго, освен да лежим по тревата. Най-много, Еди от време на време да се провикне: „Хей, гледайте какъв си имам!“ при което аз се претъркулвах от корем по гръб, за да му покажа моя, а пък Юджийн ни показваше неговия. Ето, така протичаха повечето ни следобеди. Бащата и майката на Еди си седяха вътре и пиеха и до ушите ни често долитаха смехът на майката на Еди.

Един ден Юджийн и аз пак отидохме там и завикахме на Еди да излезе, но той не се показва. — Хей, Еди, за Бога, хайде излизай! — Но той не излизаше.

— Нещо не с наред там вътре — каза Юджийн. — Знам, че нещо там не е наред.

— Може да са убили някого.

— По-добре да влезем и да видим.

— Мислиш ли, че трябва?

— Да, по-добре да влезем.

Вратата към терасата не беше заключена и ние влязохме. Беше тъмно, както винаги. Тогава чухме една-единствена дума: „Лайна!“

Майката на Еди лежеше на леглото в спалнята. Пияна. Бе с присвити, високо вдигнати крака, а роклята ѝ се беше дръпнала силно назад. Юджийн сграбчи силно ръката ми: — Исусе! Виж това!

Тя изглеждаше добре, Господи, изглеждаше добре, но аз бях прекалено изплашен, за да се насладя на гледката. Ами ако някой влезеше сега и ни свареше докато я гледаме? Роклята ѝ бе дръпната много нагоре, а тя лежеше пияна, изложила бедра на показ така, че почти се виждаха гащите ѝ.

— Хайде, Юджийн, да се махаме от тук!

— Не, нека да погледаме. Искам да я гледам. Виж колко много се вижда!

Това ми напомни за оня случай, когато пътувах на автостоп и една жена спря и ме качи. И тя бе вдигнала полата си високо до кръста — е, почти до кръста. Аз въртях главата си, гледах настрани, гледах надолу и бях изплашен. Тя не правеше нищо — само ми приказваше, докато аз се взирах през стъклото и отговарях на въпросите ѝ. „Къде отиваш?“ „Хубав ден е, нали?“ Не знаех какво да направя, но се боях, че ако все пак го направех, щях да си имам неприятности — тя щеше да се разпищи или да извика полицията. Затова, от време на време само хвърлях по някой поглед крадешком и веднага пак отмествах очи. Най-накрая тя ме пусна да сляза.

Страх ме беше и заради майката на Еди.

— Слушай, Юджийн, аз си тръгвам.

— Но тя е пияна, дори не усеща, че сме тук.

— Кучият му син си замина — внезапно каза от леглото тя. — Замина си и взе и хлапето със себе си, взе бебчето ми...

— Тя говори! — казах аз.

— Не е на себе си — каза Юджийн — не осъзнава нищо.

Той пристъпи към леглото.

— Гледай сега!

Хвана полата ѝ и я придърпа още нагоре. Толкова, че се видяха гащите ѝ. Бяха розови.

— Юджийн, аз си тръгвам!

— Пъзльо!

Юджийн просто си стоеше там, зазяпан в бедрата и бикините ѝ. Стоя дълго време така. После извади члена си. Аз чух как майката на Еди простена. Малко се помръдна на леглото. Юджийн пристъпи по-близо. След това докосна бедрото ѝ с върха на члена си. Тя отново простена. И после Юджийн започна да се празни. Изстреля спермата си навсякъде по бедрото ѝ и ми се стори, че изтече много. Виждах как тече надолу по краката ѝ. Тогава майката на Еди каза: „Лайна!“ и неочаквано седна на леглото. Юджийн се обърна и хукна покрай мен към вратата, а аз го последвах. Юджийн се блъсна в хладилника в кухнята, мигом отскочи и излетя през верандата. Аз тичах неотлъчно зад него, двамата се спуснахме до улицата, тичахме по целия път докато стигнем до моята къща, после по алеята в двора, накрая влетяхме през вратата, на гаража и я захлопнахме зад себе си.

— Мислиш ли, че тя ни видя? — попитах аз.

— Не знам. Аз изпръсках целите ѝ розови гащи.

— Ти си откачен. За какво ти беше да го правиш?

— Възбудих се. Нямах друг изход. Не можах да се спра.

— Ще ни тикнат в затвора.

— Ти не си направил нищо. Аз бях този, който се изпразни на бедрото ѝ.

— Но аз гледах.

— Слушай — каза Юджийн, — мисля да си ида у дома.

— Добре, върви.

Изчаках го, докато се върне обратно по алеята и прекоси улицата, за да си влезе у тях. Измъкнах се от гаража. Минах през задната веранда, отидох в спалнята си, седнах и зачаках. В къщи нямаше никой. Влязох в банята, заключих вратата и започнах да си мисля за майката на Еди, легнала на леглото така. Само че си представях и как свалям розовите ѝ бикини и ѝ го вкарвам. А на нея ѝ харесваше...

Чаках през целия следобед, чаках и по време на вечерята да се случи нещо, но нищо не се случи. След вечеря се върнах в спалнята си, седнах и продължих да чакам. После стана време за сън и аз си легнах, и пак чаках. Чух баща ми да хърка в съседната стая, но още чаках. После съм заспал.

Следващият ден беше неделя и видях Юджийн в предния двор на къщата им, с прашка в ръка. Пред тяхната къща имаше две грамадни палмови дървета и той се опитваше да убие някои от врабчетата, които живееха там. Вече бе уцелил две. У тях имаха и три котки и всеки път, когато някое врабче падаше в тревата, запърхало с крилца, една от котките се спускаше и го грабваше.

— Не стана нищо — казах аз на Юджийн.

— Щом не е станало досега, значи няма да стане — каза той. — Трябваше да ѝ го начукам. Сега съжалявам, че не я наебах.

Той улучи друго врабче и една много дебела сива котка с жълто-зелени очи го сграбчи и изчезна с него в храстите. Аз пресякох улицата и се върнах у дома. Моят старец ме чакаше на предната веранда. Изглеждаше разлютен. — Слушай, искам да се хванеш на работа и да окосиш ливадата! Веднага!

Аз отидох до гаража и извадих сенокосачката. Първо окосих около алеята, после продължих с предната ливада. Косачката беше изхабена и стара, което правеше работата тежка. Моят старец стоеше

там навъсен и ме наблюдаваше, докато се придвижвах с мъка през сплъстената трева.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.